

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

Republicans, sí; però també socialistes

Les importants declaracions de Marcell Domingo a "La Nau" del 26 de juliol i els articles de Rovira i Virgili al mateix diari, sobretot el titulat "Democràcia catalana", ens obliguen a dir-hi la nostra, com a representants d'un sector del país que repetidament ha manifestat la seva plena adhesió a l'ideari socialista, que venim defensant en el període més difícil de la vida política de la nostra terra.

El Director de "La Nau" pregunta si és pròxima l'hora de l'organització d'una gran força democràtica a Catalunya i respon afirmativament.

Nosaltres creiem que la formació d'un partit republicà que no faci seves les reivindicacions del proletariat contingudes en qualsevol programa de qualsevol formació socialista o bé del nostre país o bé de l'estranger, comportarà inevitablement la separació dels treballadors de la nova organització i amb ella el seu fracàs absolut.

Per molt importants que a aquí sigui les conquestes que l'establiment de la democràcia representa, indispensables i bàsiques en el nostre medi endarrerit, les masses obreres no extremistes i àdhuc la petita burgesia han de poder trobar en l'organització preconitzada del republicanisme les solucions que llurs interessos de classe reclamen. Un partit republicà a l'antiga, compost de classe mitjana i d'intellectuals exclusivament, no passarà mai d'ésser una reunió d'aficionats d'eficiència nulla.

Les dretes reaccionàries han adquirit una tal fortitud que l'únic camí per a

combatre-les amb probabilitats d'èxit es la unió dels republicans radicals amb els treballadors socialistes, els quals aportarien llur nombre i llur vàlua. L'experiència ens hauria hagut d'ensenyar a hores d'ara que el republicanisme corria aspiració a una forma de govern determinada ja no és patrimoni de les esquerres. Des del nocedalisme de "El Siglo Futuro" a les concepcions polítiques més endarrerides dels homes de "El Matí", passant per alguns elements ex-carlins de la difunta "Acció Catalana", hom veu moltes dretes que professen la idea republicana. Cal doncs que una organització republicana d'esquerra vessi en el seu programa altres materials; i, avui,

ja són insuficients els drets de l'home i del ciutadà proclamats per Sieyès, baldament encara sigui lluny llur regnat pacífic.

L'avenç lent i evolutiu, però sense reculades, cap a l'abolició de l'explotació de l'home per l'home i cap a la centralització en les mans de l'Estat dels instruments de producció i de canvi no pot faltar en una veritable esquerra, sobretot en aquest país on la classe mitjana, isolada, es decanta sovint cap al conservadorisme. Un partit radical-socialista més socialista que radical ens sembla adequat a les futures necessitats del nostre poble. Les bases definitives ja s'establirien en l'hora oportuna.

Els termes del problema constitucional

per DIDIER

Un bon amic nostre, excel·lent i conegut militant de la C. N. T., ens envia el present article, primer d'una sèrie en la qual pensa exposar el seu criteri sobre els termes de la lluita actual. Davant l'interès evident del tema, L'OPINIÓ contestarà, en quant pugui influir el futur, les apreciacions i els comentaris de Didier.

I

L'ACTUALITAT DE LA DEMOCRACIA

Les declaracions d'Alvar d'Albornoz i de Marcell Domingo parlant de la constitució d'un partit republicà radical socialista (i podrien afegir sindicalista, comunista i anarquista, per donar més al·licient a l'esquer i fer content tothom) és encara una prova del verbalisme de la democràcia republicana. A més a més, és un verbalisme oportú, en nint en compte les actuals circumstàncies ben pròpies per crear partits populars, contrastar punts de vista i sotragar l'opinió. Tan oportú com l'anarquisme integral de Peiró, una mica inesperat després d'aquell "Emplazamiento" als signants de la carta oberta sobre el sindicalismo andrògino i del confusionisme del movimiento obrero anarquista, tot plegat per no tenir més remei que posar-lo al servei de la democràcia amb un criteri d'home d'acció... verbalista i voluntarista. Caldria preguntar-li si també és del Movimiento obrero o els fa el joc.

Cal obrir els ulls de la gent i dir-los que si abans de presentar el govern l'avantprojecte de Constitució no se n'havien adonat, ara no els pot restar cap dubte que ens trobem davant un problema constitucional, és a dir, de fer una Constitució, estructurar el pensament, la consciència i la vida d'un país, i que hem de saber en què consisteix. Però d'això ja fa anys... ja fa anys que badem.

I el nostre cas no és sol, generalitzem.

En molts països el caràcter de les relacions socials, tal com se desprenien de les condicions de la política liberal, ha sofert una regressió, o es troba en un parèntesi. No s'han restablert, però, les formes de convivència de règims passats perquè era impossible. Es a dir que en règims aparentment anacrònics el procés de les relacions contemporànies no s'interromp. I això no és cap contradicció. Revela que el retorn a formes de política antiliberal és degut a causes noves, a circumstàncies contemporànies d'essència retrògrada; la instal·lació de la mentalitat feudal dintre el capitalisme.

Per situar-se respecte una dictadura ja no cal saber, per copsar-ne l'essència, que existeix perquè abans n'havien existit.

(segueix a la pàg. 6)

—Ací reposen les cendres de Napoleó.
—De Napoleó? No sabia que hagués mort en un incendi!